

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cents paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO DEBER DE CATALUNYA.

fé de Déu, no sé perque havian de posarli Anton.

Lo Mónstruo hauria de dirse Miquel Perque la veritat es qu'encara no l'hi demanan una cosa ja té un miquel als llabis.

Y ab quin brillo 'ls reparteix!

¿No recordan aquell célebre telégrama dirigit al Centro industrial de Catalunya? Va ser un miquel en tota regla.

¿No recordan la contesta que vá dar als aragonesos quan l'hi anavan a demanar que 's tirés endavant la construcció del ferro carril del Canfranc? Un altre miquel.

Lo tercer se l'han endut los castellans, que no han de ser menos ells que 'ls catalans y 'ls aragonesos.

Vinhen los pobles de Castilla del cultiu del blat y de l'elaboració de la farina. La farina castellana anava fins are en grans quantitats a l'isla de Cuba, alcansant lo pagés una recompensa módica als seus esforços, per viure més ó menos miserablement y pagar lo tant per engreixar al Mónstruo.

Pero vels'hi aquí que tot de un plegat—tal com se fan sempre aquí a Espanya aquestas cosas—lo govern, sense encmenarse a Déu ni al diable, ni demanar parer a ningú, firma un tractat ab los Estats-Units ó un *modus vivendi*, segons la expressió usada avuy dia, y ab un tancar y obrir d'ulls, lo mercat de Cuba queda obert de bat a bat a las farinas de la República americana y herméticament tancat a las farinas nacionals.

De manera que are 'ls pobres castellans de las farinas que 'ls quedan podrán ferne un pá com unas hostias.

L'alarma cundeix, y una comissió de farinaires se 'n vá a Madrid: celebra una entrevista ab lo mónstruo y surt desanciada de la seva presencia.

¡Infelissos, per no dirlos criminals! ¿Que no ho sabian que 'n aquest país treballar es un crim? ¿Quí 'ls fá reclamar? Quan D. Anton fá una cosa, sempre está bèn feta per malament qu'estiga. ¿Qué s'arruinan unas quantas provincias? Y qué. Si D. Anton no tingues la facultat de tirarlas per portas, ja no seria Omnipotent, ja no seria Déu. La qüestió es que 'ls pobles com més castigats y oprimits se vejín, ab més temor y respecte 'l reverencihin. ¿Y donchs que 's figuravan?

Pel demés si 'ls pagesos castellans no poden sembrar blat que no 'n sembrin: deixin que l'herba se apoderi dels camps y llavors si tenen gana que pasturin.

Mentres menjí D. Anton ja es lo que basta. ¿No es

ell lo nostre representant? ¿No es ell lo nostre cervell y 'l nostre cor? Donchs que siga també lo nostre ventrell.

Y are parlant en sério.

Castella está desesperada; y per més que quan per idéntichs motius n'estava Catalunya ningú vaja consolarla, crech jo que no hi ha rahó perque avuy se miri ab indiferencia la trista sort de una regió espanyola.

No importa que llavors del tractat de comers ab Fransa la gran majoria dels diputats castellans votessin en contra de las aspiracions y necessitats de Catalunya, a trucos de beneficiar, no a la vinicultura espanyola, que aquesta (ho proclama l'experiencia) n'ha sortit perjudicada, sino la producció manufacturera francesa; no importa repeteixo. Avuy se fá la festa a benefici dels Estats-Units y en contra de Castilla. A nosaltres directament no 'ns toca. Si fossem exclusivistas ho mirariam ab indiferencia. Pero a més de catalans som espanyols, y quan sofreix una part de la nació sufrim nosaltres, per més que aquella part que sofreix avuy fos un dia insensible a las nostras penas. Lo cervell rep totas las impressions del cos.

Cal, donchs, si volém ser lo cervell d'Espanya, que quan Castilla alsi las mans desesperada, la primera má amiga que trobi, siga la de Catalunya.

A horas d'ara 'ls Foments y totas las associacions de productors, haurian hagut ja de respondre a las queixas de las provincias castellanas. Qui consola será consolat.

Mirar ab indiferencia la agena desgracia equival a no tenir amichs pel dia que 's necessitan. Lo que 'l mónstruo l'ensa, recullimho nosaltres, y en lloch de resignarnos a sucumbir l'un darrera del altre, val més que 'ns unim de una vegada, formant la santa lliga solidaria de tots los que treballan, contra tots los que no contents de viure muniyint la vaca del presupuesto, 'ns entregan lligats de peus y mans a la ruinosa competencia dels pobles estrangers.

Espanya pels espanyols. Y qui no 'n siga que se 'n vaja.

P. K.

¡O!

o s'han descuydat cap a 'ls caixistas, no; ja está bé aixís. O no es cap admiració: O es l'arxi-extravagant corresponsal que 'l Brusí té a París.

En aquest món hi ha similituts molt extranyas; aquí 'n tenen una proba.

¿Quina es la lletra més tonta y més senzilla del alfabet? La lletra o.

¿Quin es lo corresponsal més tonto y senzill dels corresponsals? Lo corresponsal O.

No podia aquest bon senyor escullir inicial més apropiós pera amagar l'explendor del seu nom.

La o es una lletra fenomenal, simbólica, rodona, expressiva, que ho diu tot.

La o té la mateixa forma que un círcul viciós.

La o no té comensament ni acabament.

La o es vuyda de dins.

La o es idéntica als bunyols.

La o, pósinla com vulguin, sempre diu lo mateix.

La o es igual a un cero.

Y, per acabar, la o si s'escapa una mica sembla una ferradura.

Apliquin tot aixó al corresponsal del Brusí, y veurán que aquest feligrés representa 'l mateix que la o. Lo senyor O es un círcul viciós, pel seu modo de pensar.

Lo senyor O no té comensament ni acabament, es a dir, no té cap ni peus.

Lo senyor O es vuyt de dins, sense sustancia.

Lo senyor O es un bunyol com una casa.

Lo senyor O en totas las cartas diu sempre lo mateix; tonferias.

Lo senyor O es un cero en tota la extensió de la paraula.

Y finalment, lo senyor O, si no sembla una ferradura, mereix portarne.

La gran mania d'aquest bon home (diguemli *ho me* es pronosticar que la República francesa caurá.

L'endemá d'haverse proclamat ja 'rá dirho: —Per tercera vegada tenim República a Fransa; pero afortunadament, caurá aviat.

Y aviat... no vá caure.

Ván passar anys, y 'l senyor O impertérrit: —La República francesa caurá, no hi ha remey.

Mor' lo príncep imperial: altra vegada surt lo senyor O ab la profecia:

—Are si que caurá la República: la unió dels imperialistas será irresistible.

Y aixís, avuy per naps demá per cols, lo senyor O no deixa un dia sense repetir la cansoneta de costum:

—La República francesa caurá.

Y lo pitjor es que el truhan, a copia de dirho diariament acabarà per endavinarho.

May sigui sinó 'l dia del Judici, en que caiguent tot, caurá també la República francesa.

Lo més xocant es examinar las rahons en que l'infelís se funda pera donar visos de veritat a las sevas inofensivas prediccions.

¿Hi ha una huelga d'obrers?

—Vaja, la República es impotent: la gent ja no vol treballar; la Fransa está perduda.

¿Se vota una llei avansada?

—¡Adios! La piqueta revolucionaria ha donat l'últim cop; ja no 's respecta res. ¡Dén salvi la Fransa!

¿En Jules Ferry fá un discurs?

—¡Ay! ¡En Ferry 's bel ugat Estém a dos dits del abisme.

¿En Bismarck fá un estornut?

—¡Vamos! Aquest estornut donará 'l cop de gracia a la República y als republicans.

¿Qué volen més!

L'altre dia anunciava per millonésima vegada la próxima cayguda de la República.

Lo més xocant es examinar las rahons en que l'infelís se funda pera donar visos de veritat a las sevas inofensivas prediccions.

¿Hi ha una huelga d'obrers?

—Vaja, la República es impotent: la gent ja no vol treballar; la Fransa está perduda.

¿Se vota una llei avansada?

—¡Adios! La piqueta revolucionaria ha donat l'últim cop; ja no 's respecta res. ¡Dén salvi la Fransa!

¿En Jules Ferry fá un discurs?

—¡Ay! ¡En Ferry 's bel ugat Estém a dos dits del abisme.

¿En Bismarck fá un estornut?

—¡Vamos! Aquest estornut donará 'l cop de gracia a la República y als republicans.

¿Qué volen més!

L'altre dia anunciava per millonésima vegada la próxima cayguda de la República.

Y ¿saben perquè?
Perque van morir dos bomberos y al enterro no hi anava cap capella.
¡Eh! ¡Quin home tant profundol

De tipos extraordinaris n' hi vist; pero com lo senyor O, cap.

¿Que 's pensan ab quina frescura se 'n vá camps á través, creant —en la seva fantasia, per supuesto, — conflictes al govern francès?

Lo qu' es ab aixó no 's pert per diligencia.
Quan hi ha manifestacions tumultuosas, defensa als manifestants, creyent qu' ells farán caure la República.

Quan s' expulsan comunitats ú ordres religiosas que fugen de la llei, lo senyor O 's converteix en Quijote d' ellas figurantse que las comunitats farán la trabeta al govern.

Quan los reaccionaris y 'ls anarquistas s' uneixen per ferne una de las sévas, lo profeta corresponsal canta himnes en honor seu.

No fá gayre temps los drapayres en París varen amotinarse, y 'l senyor O defensava als drapayres.

—¡Callal devia pensar lo pobre home: ¡Ajudémlos! Veyám si aquestos sabrán ficarse la República al sach.

A mi, ab franquesa, m' agrada respectar los capritxos de tothom, mentres no molestin á ningú.

Lo senyor O es molt duenyó, en lo meu concepte, de parlar trenta horas cada dia, si vol, de la cayguda de la República; pero, la vritat, me sembla que podria aprendre un' altra cansó, perque aquesta ja es massa vella.

Y encara que 'ls lectors del *Brusi* son molt mansos y pacients, esfich segur de que l' hi agrahirán.

¿Vol fer la proba, senyor O?

FANTÀSTICH

DUAS FÁBULAS.

Dias endarrera *La Epoca* de Madrid dedicava aquesta fábula á la premsa de oposició:

EL GALGO DE LUCAS.

Lúcas, alcalde y hombre no irascible, tenía un pobre galgo, fan sensible, que no se alzaba un palo en legua y media sin que, ya timidez ó ya comedia, y antes que el palo le llegara al pelo, pusiéra los aullidos en el cielo.

Peró hété aquí que Lúcas se levanta de mal talante un día, y decide aplicarle una somanta porque... ¡lo que él decía!

«Ya que á cada momento me taladra sin causa los oídos, es necesario dar á sus quejidos un poco de razón y fundamento; ¡no ha de quejarse en balde, ni el más misero can, ante un alcalde!» —Coge una vara, trinca al perro malo, y no le deja un pelo sin un palo.

Chilla el uno, y el otro menudea; y ya de su justicia satisfecho, para moral del hecho, Lúcas exclama al fin de su tarea:

«Ya que se queje el galgo, que se queje por algo.»

La Voz Montañesa de Santander ha tornat la réplica.

EL BULLDOG DE DON LESMES.

Juan, que es un mozo de carácter duro, cuidaba de un bulldog, castaño oscuro, que don Lesmes le había confiado para que le tuviera bien cuidado; pero Juan al bulldog aborrecía y á palos nada más le mantenía.

Cuanto el misero can más se quejaba, mayor era el castigo, hasta que un día, al fin, que solo estaba, dijo, hablando consigo:

«Ya que mi atroz verdugo sin razón ni motivo me apalea, por algo al cielo plugo que yo temible por mis dientes sea, así es que ya me cuadro y en adelante juro que no ladro.»

—Penetró en esto Juan en la bohardilla y el can se le agarró á una pantorrilla.

Del mozo acude el amo á los lamentos que le infunden pavora; pero el can, sin andar con cumplimientos coge también al amo y le tritura, y satisfecho ya de su venganza esta protesta lanza:

«Ya que me peguen, viendo lo que valgo, que me peguen por algo.»

Are vostés mosseguin..... Vull dir, judiquin.

Avuy qui no té res més que fer, inventa conspiracions.

Continuan denunciand al *Progreso* de Madrid. Item més: s' ha dictat auto de presó contra 'l director de aqueix periódich. M' agradaria saber quin dia 'l fusellarán, perque francament, aixó de fer gastar tant paper sellat es inaguantable.

Tractan de nombrar director de obras públicas al conde de Belascoain.

Un periódich demana que 'l nombrin director de correus.

«Perque aixís, diu lo citat periódich, tindria ab Don Alfonso, 'l mateix empleo que vá tenir ab D. Carlos.» Es la manera de que 'l conde no s' anyori.

En Sitvela ha dirigit una circular als tribunals recomenantlos que procedixin ab tot rigor contra 'ls que cometin abusos electorals.

Ab franquesa, ignora si aquesta circular té la forma de roda de molí.

Perque si fos una circular com cal, tots los gobernadors que usando de las facultades que les competen han destituhit ajuntaments, ja foran a la presó.

Lo govern francès está á punt de vendres los diamants de la corona, per la cantitat de nou milions de duros.

La meytat de aquesta suma será destinada á aumentar los museos y la meytat restant á socorre als inválits del treball.

A Fransa 's venen los diamants de la corona. A Espanya 's venen las fincas deis contribuyents que no poden pagar la contribució.

D. Tomás Camacho, director de la *Mosca Roja*, continua pres desde mediats de janer, exigintli 'l jutjat dos mil duros de fiança, per concedirli la llibertat provisional.

La premsa ha determinat acudir en aussili de un company, obrint una suscrició pública, quals cantitats serán tornadas, siga 'l que 's vulga 'l resultat de la causa.

LA CAMPANA DE GRACIA no ha pogut menos de adherirse á tant noble pensament, per lo que ja veurán la seva firma al péu de la alocució que 's publicará en los diaris, anunciand que atmeterém, contra recibo, qualsevol cantitat que 'ls nostres lectors se serveixin confiarnos á tant noble y humanitari objecte.

Lo Diari de 'n Brusi sosté la necessitat de que 'l govern ens irriti y exasperi, á fi de que quan nosaltres l' acometém, puga refregarnos por los hocicos el famoso preámbulo y articulado de la circular de 1873.

¡Que bonich qu' es parlar aixís desde la redacció! Per lo demés ja ho sab: quan vulga refregarnos alguna cosa, l' hi dirém com l' aragonés:

—Ea; saca el morro por la puerta que quiero hablar con tú.

¡Sursum corda!

Vaja, are sí qu' anirém bè.

Figúrinse que qui pot, mana que 'ls soldats de la guarnició de Madrid, vajan á sermó.

No falta sinó que, á imitació de lo que feya 'l cabecilla Lizárraga, los batallons se reunixin per dir lo rosari.

Y que á cada soldat se l' hi reparteixi uns escapularis de aquells que dihen: «Detente bala, etc. etc.»

Contestant als que m' han preguntat sobre l' assumpto, puch adelantarlos la noticia de que *La dona nua* de 'n C. Gumá sortirà durant la próxima semana.

Més los diré. Hi llegit l' obra y... res, hi aconsellat al autor que á la cuberta hi posi aquell lleterero que 's coloca á la porta d' alguns museos: *No se permite la entrada á las señoras.*

No sé si ho haurá fet.

Ja sabem perque han tratladat á n' en Gil Maestre: perque tenia massa simpatias á Barcelona.

Aixís ho diu *La Correspondencia de España*.

De manera que, segons aquesta regla, un bon jutj ha de ser ben antipatich.

Entre altres ajuntaments més ó menos importants han sigut destituhits lo de Blanes y 'l de Ripoll.

Un y altre 'ns havian donat mil ocasions de alabar la seva administració recta, inteligent y honrada.

Peró ¿qué significan ni qué valen la tranquilidat 'l benestar del pobles devant del afany que té 'l govern de treure diputats als seus compinxes?

Y á pesar de tot, si 'ls pobles saben ferho 's quedarán ab las ganas.

Acaba de publicarse la 4.ª edició del tomo de poesias «Algo» del inolvidable Bartina. Forma un llibre elegantíssim i ustrat ab un sens fi de dibuixos per Pellicer. En lo lloch corresponent de aquest número trobarán l' anunci.

Ha sortit lo primer tomo de la notable obra de Pompeyo Gener *La Muerte y el Diablo*.

La primera edició vá publicarse en francès, precedida de un prólech del eminent sabi M. Littré, y ja es agotada, lo qual es lo millor elogi de un llibre que excitar al apareixe l' interés de las principals revistes estrangeras.

L' edició espanyola está magníficament impresa y adornada ab cabeceras y péus de capitol de Apelle Mestres. Lo tomo costa cinch pessetas. Lo recomaném als nostres lectors que desitjin saber tot lo que sol la *Mort* y 'l *Diablo* han pensat tots los pobles de antigüetat y lo que n' hem de pensar nosaltres.

¡Ah! 'ns ne descuidavam. També 'l recomaném al clero. Que no fém bromas: es necessari que l' excomuniquin.

Un periódich italiá dona compte de que 'l rey d' Espanya s' ha fet assegurar per una companyia de seguros sobre la vida resident á Paris.

La polissa comensa aixís:

Nom:—De Borbon (D. Alfonso).

Professió:—Rey d' Espanya.

Sembla que la companyia l' hi ha demanat doble premi del senyalat en las tarifas.

Rey previngut val per dos y companyia previngut que cobra 'l doble val per quatre.

CARTAS DE FORA.—Un agutzil y un sereno de Malgrat lo dia 26 del passat van atropellar á varias personas que havian anat á comprar badella en una casa de pagés á quart de distancia de la població. Si 's té en compte que en aquella població 'ls consums se pagan per reparto que 'ls atropelladors no portavan la menor insignia, rasurt la necessitat de que l' arcalde de Malgrat procedes contra 'ls que de tal modo han abusat del seu càrrech.

Mentres los missionistas han sigut á Sitjes ha mal temps. L' últim dia de la missió vá haverhi un temporal. An'rsen y serenarse 'l cel vá ser tot hu.

Y á proposit de Sitjes, ¿Es cert Sr. Rector, que un dia que una dona l' hi demanava caritat, vosté vá donarli un rosari? ¿Es cert que á un 'altra dona, viuda, ab familia miserable, que l' hi demanava una limosna en nom de seus fills, vosté l' hi vá respondre:—Que 'ls mantinga 'ls ha fet?

Adverteixi que tinch que ferli otras preguntas: pero l' deixarém per un' altre dia.

¿Qué passa á Cornellá ab lo vicari anomenat Mosca Pere (a) *Plata y oro*? Tals cosas se contan en aqueil poble que francament, si fossen certas, haurian de posar sobe avis als pares de familia y als marits, evitant á tota costa que las donas vajan á confessar, per evitar certas preguntas impertinents y algo més que impertinents.

La juventut de Castellbisbal nos invita á la festa major que celebrará aqueil poble los dias 14 y 15 del actual. La societat *L' Armonia* ha contractat á la acreditada orquesta dels *Angels* de Tarrassa.

LA PALMA NACIONAL.

¿No sents, Espanya, quins crits?

¿No reparas quins aixams de baylets grans y petits, cuberts de flors florits?

S' acostá 'l dia de Rams?

Apa, poble; ¿qui 't detura?

Sacut la peresa y jalma! que l' estar trist de res cura: per avuy fes lo criatura, vés á benehir la palma.

¿Ja la tens? Bè: sent així l' adornarém una mica, pues per durla á benehi, segons las costums d' aquí, la palma ha d' anar bonica.

Res de cubrirla ab alló de cireras ensucradas ni tonterias; nó, nó: posemhi fruits d' estació, cosas propias, adequadas.

De primé hi colocarém lo programa de la esquera y al costat hi enquibirém lo gran tractat que ara estém á punt de fé ab Inglaterra.

Després hi havém de posá un feix de destitucions de las que 'n Cánovas fa, á fi de poguer guanyá las futuras eleccions.

Coloquemhi aquí també, si es que 'l pés no t' encaparra, aixó que 'n Mané y Flaqué, sense cóm va ni cóm vé, ne diu gracia y jo 'n dich barra.

Vaja gvéus? aixó es bufó y no ns costa gayres quartos: vinga ara en aquest cantó aquell viva! tant rodó del imponderable Martos.

Enllasemhi aquí ab catxassa la carbassa d' aquell geni que en fer paus té tanta trassa: ja sabs que quan dich carbassa, vull di 'l cap de don Arseni.

Bueno, aixó es lo pis primé; ara arreglem lo segón: encastemhi aquest papé; es lo sermó que va fé lo desgraciat pare Mon.

Al costat ben amarrada perque no t' cayga per terra, posémhi, mitj cargolada, la conspiració ensumada pel ministre de la guerra.

Aném pujant cap en dalt que aquí tot ja está tocantse: vinga aquest plan colossal que 'l beyatutxo Pidal pensa aplicá á la ensenyansa.

Aquí hi intercalarem infraccions de tofas classes y tant grossas com pogném, y als costats hi posarem dos penjolls d' honradas massas.

Tomba: anémhi enrastellant las multas formant dos sostres, y després, aquí al voltant, los gobernadors qu' están menjantse la llei per postres.

Y ara, á tall de banderola, rodejada de patatas, posémhi, feta una bola, la constitució espanyola, mitj ros gada de ratas.

Magnífich! Ja hem acabat. ¡Véus com, arreglantho ab calma, la cosa fa magestat? Vaja, digas la vritat; ¿no t' agrada aquesta palma?

Té uns adornos expressius, un aspecte molt fantástich y uns coloretos bastant vius... ¡Hola! ¿no t' fa gracia, dius? ¿trobas que fa bastant fástich?

¡No hi ha més! Així ha de sé, qu' es l' únich que aquest temps dona. ¡Au, prenla y cap al carré! Jo t' juro que l' any que vé... ja la guarnirém més mona.

C. GUMÁ.

En l' article del diumenje declara que 'l partit conservador «busca la vo untad nacional no en las pasiones del momento (aixó no es cert), sino en el voto táctico ó esplicito de la generaci6n actual y de las generaciones que le precedieron.»

Aixó sí qu' es veritat. A no ser los vots dels difunts, quants diputats treuria 'l partit conservador?

Diu un periódich ministerial: «Lo govern está empeyat en que en Martos surti diputat per Valencia, y mal que pesi á tots los valencians, sortirá diputat.»

Ja ho veuen, no hi ha remey. Tractanse de D. Cristino en Cánovas pert lo tino y s' olvida de la llei.

Llegeixo: «Dice un periódico que tres capitanes y dos subalternos del regimiento de San Quintin de guarnición en Tarragona han sido destinados á situacion de reemplazo contra su propia voluntad.»

¿De San Quintin, y de reemplás contra la seva voluntat?

Vaja, aixó es que algú té por. —Y de qué ha de tenirne. —De que no arribi la de San Quintin.

A Alcoy alguns ciutadans volian reunir-se per tractar de la suspensió de las obras del carri; pero l' alcalde vá prohibir la reunió.

—Pero escoltin ¿no está consignat en la llei lo dret de reunió?

—Si senyors. —Y donchs ¿cóm han de fer ho 'ls ciutadans per exercitarlo?

—Que 's morin y 's reuniran al cementiri.

Al llegir la noticia de que D. Cristino havia sigut nombrat académich de la llengua, vá fer un amichmèu un calemburch que val una ladia.

—El Sr. Martos, vá dir, ha sido nombrado epidémico de la lengua. En efecte: D. Cristino té l' epidemia á la llengua, sobre tot per matar lo que defensa.

Los esquerrans ja reconeixen que en las próximas elecciones ab prou feynas treuran vint diputats.

¡Quanta miseria! Si 's tractés d' un' altra cosa referenda aquest repich ab una batallada. Are, tractantse d' ells ja n' hi haurá prou ab un redolí.

Allá vá: ¡Vint diputats esquerrans! ¡Y encare fent jochs de mans!

Fá alguns dias que vé dihentse no sé ab quin fonament, que 'l Papa tracta de mudar de casa, y nada menos que se 'n vol anar de Roma.

Aixis marxant, lo dia que 'l hi dongui la gana, demostrará que 'l tenen presoner.

Pero are hi penso. ¿Ahont anirá que puga ser amo y senyor? Jo fós d' ell, me posaria d' acort ab lo bisbe de la Seo y cap á Andorra falta gent.

Sinó que llavors la nostra santa religió passaria á ser religió catóica, apostólica, andorrana.

Pit,ó encare si se 'n anava á Jaen, Sevilla, Málaga, Cádiz ó Almeria, que seria catóica, apostólica y flamenca.

A n' en Bismarck lo parlament l' hi proporciona no poch disgustos. L' altre dia fins vá derrotarlo. Francament, Sr. Bismarck, vosté es un sabatassas.

Si contractava á n' en Romero Robledo per fer las elecciones, aquestas cosas no l' hi succehirian.

La caricatura de un periódich extranger representa un malalt de Hospita!, tot inflá; un metje que 'l contempla plé d' estranyesa, y un hermano ab una xeringa á la mà, que diu entre dents:

—¡Vatua 'i mon dolent! ¡Bona l' hem feta! Are recordo que vá dirme que dongués una ajuda al número 12 y jo n' hi donat dotze al número 1!

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-mi-sa.
2. ENDEVINALLA.—Lo N.º 100.
3. SINONIMIA.—Forsa.

4. TRENCA-CLOSCAS.—La creu de la masia.
5. GEROGLIFICH.—Com més diners menos deutes.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans A. Preta, Andalus del Clot, Dos Liberals, Crospis, y Kin Fo; 4 Un Pelacanyas y Manelet; 3 San Patantum; 2 Ciudadá Noy Gran y 1 no més Garrigós y Aronte Baratta.

XARADAS.

I.
La dos-quarta sempre diu que l' hi agrada la total, perque nela prima molt y perque fá catalá
De cap dos-tres-quarta puch ferli entendre que més val un bon quinqué de pet: oli ó bè un metxero de gas.

LL. MILLÁ.

ACENTÍGRAFO.

Ha vingut de tot l' Eudalt y ha portat molta total.

PIPET SIMPÁTICH.

TRENCA-CLOSCAS.

MORÍ PER LO MAR

Formar ab aquestas llettras degudament combinadas lo titol de un drama catalá.

DEUDET DE REUS.

CONVERSA.

—Cinto ¿que ja has publicat aqueil article?
—¿Quin article?
—Aquell que tracta sobre...
—Ah! no, perque no podré.
—Publical home, y veurás com no t' dirán res.

ESpanyol MORT DE GANA.

GEROGLIFICH.

MEN
III I
avi
daya

×
A A A
A

NAS DE PUNTA INGLESA

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse, 's ciutadans Andalus del Clot, Kin Fo, Deuhet de Reus, Cristófol Crispin y M. M. C. de Granollers.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans A. Preta, Aronte Baratta, Un Noy Bufó, Mico-Demus, J. Prats y N. Sara-Gafero, Simon Sedruól y Mossen Nyap.

Ciudadá Set, Vuit y Nou: Publicarem logogrifos y quadrats numérichs.—Dos Liberals: Id. rombo y trenca-closcas.—Anastasi Neulas: Id. rombo.—Miko Miko: Id. anagrama.—Sarahuista vell: L' articlel resulta poch exponéne.—Un Nen: Pot aprofitarse un ters de sílabas.—M. M. C. de Granollers: Id. un epigrama arreglat.—Deuhet de Reus: Insertarem anagrama y geroglífich.—Noy gran: Id. Rombo.—Crospis: Id. los que vosté 'ns envia.—Nas de punta inglesa: La seva advertencia es molt justa: la falta es involuntaria, depen de la imprenta, hi posarem remey: Publicarem lo que 'ns envia.—Pantorri-llas de cabrit y demés companys: Publicarem dos rombos y un ters de sílabas.—Dos pels de Vigotí: Id. un rombo de vosté.—Un Bismarck: Id. Conversa y Mudansa.—Noya de Reus: Id. conversa y rombo.—J. Baucells Prat: Procurarem complaurel.—Anton vidal: La poesia está bastant bé.—Joanet Tarragoni: Id. trenca-caps.—Figorio de M.: Idem rombo, trenca-closcas y mudansas.—Tres germanas: duas camisas: Id. dos trenca closcas.—Un católich apostólich y romá: Fassis donar una mirada pel metje que 'ns sembla que pateix del bolet sense saberho.—Ciutadans J. V. Cornella, Y. S. Sitjes y P. P. Malgrat: Quedan servits.

ALGO. Coleccion de poesias originales de JOAQUIN MARIA BARTRINA, ilustradas por JOSÉ LUÍS PELLICER.—Edicion de gran lujo que forma un tomo 8.º de más de 200 pags.—Vale 3 Ptas.—Se vende en la Libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, y demás principales librerias y kioscos de Barcelona.

A los correspondentes se les otorgará la rebaja de costumbre.

BARCELONA EN LA MANO

GUIA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES POR J. ROCA Y ROCA.

Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edificios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Barcelona, Casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Parque.—Barceloneta y Puerto.—Alrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3'50 pesetas. Se vende en la libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerias de la capital.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

escena passa á Creixell (Tarragona). Una dona surt de cal carnicer ab una porció de carn dintre del cistell. Un agutzil que avants de ser home devia haver sigut gós, ensuma la carn y deté á la dona preguntantli: —Escolteu mestresa ¿ja teniu butlla?

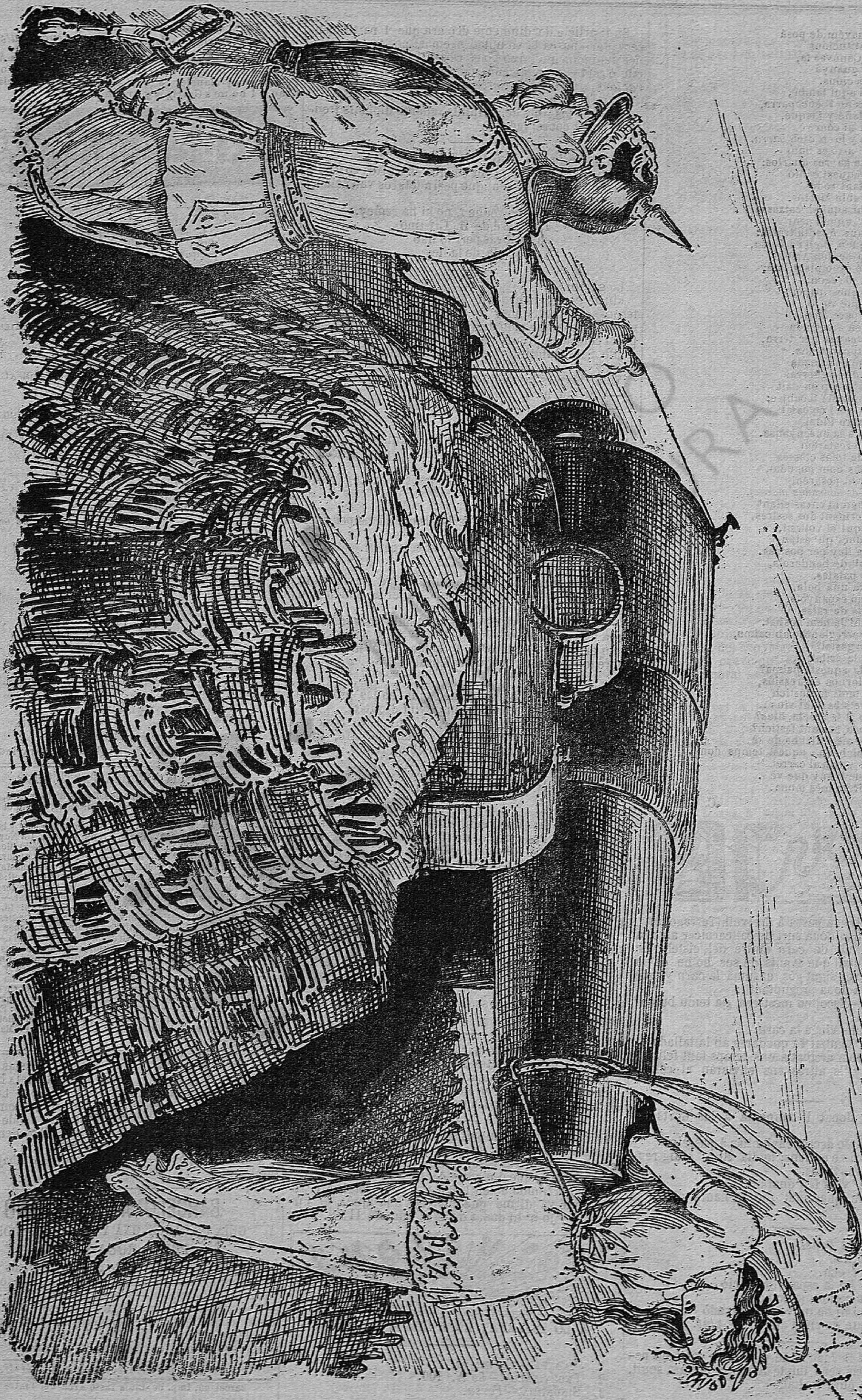
—No senyor. —¿Ab, no? Donchs vinga la carn. Del dit al fet. L' agutzil vá quedarse ab la tallada. Ja ho veuen, hem arribat á uns temps tant felissos qu' entre 'ls uns y 'ls altres ens enviarán al cel... en cos y ánima.

D. Anton ja ha donat l' empenta á las Corts sagastinas. Dimars vá sortir lo decret enviantlas á passeig. Lo dia 20 de abril e'eleccions; lo dia 20 de maig reunió de las Corts canovistas. D. Anton: Dos vins fan quaranta. Y á propòsit de quaranta: ¿no hi haurá algú que las hi cantí?

Deya aquest dia 'l Brusí: «Amicus Plato...» Aixó sí que ho crech. En la espanyola nació ja cesant, ja colocat, no hi ha un sol conservadó que no sigui amich del plat.

Confessém que D. Joan Mané y Flaquer entre no pocas tonterias, fillas sens dupte de una xifladura senil, diu devegadas la pura veritat. Proba al canto.

SITUACIÓ DE LA PAU A EUROPA.

Está pendent de un fil... Y una mà que l' estiri.